

последователно и Художествената академия, и Свободния Университет, където учи финанси и кредит, за да се отдаде на това, което желае да прави. Характерът на единия ще бъде скромен, стеснителен, толерантен, а на другия – обратното. Емилиян Станев с часове ще говори в компания, ще споделя творческите си планове и ловни преживявания пред приятели, ще безчинства с думи и дела, а Димитър Димов ще го наблюдава зад дебелия си диоптрови очила и вероятно тайничко ще съжалява, че не може да бъде като него. Написаното от тях също ще бъде много различно. Докато Емилиян Станев ще напише прекрасните си разкази и повести за природата и животните, а и по-късните си произведения с особено чувство към природата и живия свят, Димов ще се обърне направо към човешките характери. Ако при Емилиян Станев образите на чужденци ще бъдат сравнително малко – сръбският пленник от „Крадецът на праскови“, Ева Моран от „Язовецът“ и Скот Рейнолдс от едноименната повест, то при Димитър Димов във вторият му роман „Осъдени души“ героите са само чужденци, действието се развива в чужда обстановка, а и в романа „Тютюн“ ще създаде плеяда от образи на чужденци. Различен е и творческият път на двамата. При Емилиян Станев той е по-традиционен – минава през късия разказ, повестта и новелата за да стигне до романа, който в късните години на живота му става все по-синтетичен като форма. При Димитър Димов е обратното. Той дебютира направо с роман – „Поручик Бенц“, а по-късно създава другите си романи, драми и няколко разказа. Никога Д. Димов няма да напише нещо за деца, докато Ем. Станев ще създаде приказките и разказчетата за деца, едни от най-хубавите в българската литература.

Но какво все пак ги сближава? Родени са почти по едно и също време – единият през 1907 г., а другият през 1909 г. В една и съща година изгрява звездата на писателското им дарование – 1938, един и същ е издателят им – Добромир Чилингинов, издал първите книги на много български писатели. Това, което ги сближава най-много според мене, е фактът, че и двамата са честни интелектуалци. За пример бих могла да дам връщанията им в българската история, независимо в кой период от нея се разполагат сюжетите им. Ем. Станев, колкото и да се мъчи да създаде привлекателен образ на Иван Кондарев, няма да може да излезе от представата за образа на комуниста от 20-те години, той ще носи характерните за времето си черти, а при обрисовката на Коста Джупуна ще постигне пълнота и привлекателност и симпатиите на читателите ще бъдат на негова страна. Същото е и при Д. Димов при пресъздаването на историческите събития и образи – например в романа „Тютюн“.